

de Rawah Pening in het Salatigasche vermeld. De foto's van de moerasvegetatie daar toonen bijna geen andere planten dan de waterpest. ¹⁾

In den eersten jaargang werd de krachtige bestrijding van deze plant in Australië besproken. Uit een referaat in de „Bulletin mensuel des renseignements agricoles et des maladies des plantes” blijkt, dat thans de *Eichhornia* ook in Burma en Bengalen in zeer sterke mate als „waterpest” optreedt. In eerstgenoemde landstreek werd in het vorig jaar een wet uitgevaardigd om de voortwoekering ervan te bestrijden en de plant zoo mogelijk uit te roeien. Deze „Burma Water Hyacinth Act, 1917” verklaart dan, dat het voorkomen van deze plant een gevaar voor de gemeenschap beteekent, en stelt daarom het bezit en het kweken ervan strafbaar. Tevens moeten de eigenaren of gebruikers van land de daar voorkomende *Eichhornia* uitroeien, wat bij weigering door daarvoor aangestelde personen kan worden uitgevoerd. Overtredingen van deze wet kunnen worden gestraft met een geldboete van ten hoogste 100 rupees, doch bij herhaling ervan kan de boete gebracht worden op 500 rupees. De gewestelijke besturen kunnen verordeningen uitvaardigen voor de regeling der bestrijding: en zijn tevens bevoegd om de voorschriften van deze wet geheel of gedeeltelijk van toepassing te verklaren op andere schadelijke planten.

J. B.

KORTE GEGEVENS OVER VERGIFTIGE SLANGEN.

De statistiek van Ceylon voor het jaar 1903 vermeldt 217 gevallen van slangenbeten met doodelijken afloop. Voor de jaren 1898—1904 bedraagt het gemiddelde 200 per jaar!

Voor een land, waar ongeveer 50 soorten slangen voorkomen, waarvan er maar 8 vergiftig zijn en drie of vier doodelijk, is dat gemiddelde zeker zeer hoog te noemen.

Voor Engelsch Indië, ongeveer 70 × zoo groot als Ceylon, wat oppervlakte zoowel als aantal bewoners aangaat, is dit gemiddelde nog iets grooter, en wel, in een rond getal uitgedrukt, 20.000 per jaar!

Bestaan er dergelijke gegevens ook omtrent de sterfgevallen op Java, tengevolge van slangenbeten?

Geen wonder, dat men zoekende is naar gegevens, die het verschil tusschen giftige en niet giftige slangen gemakkelijk aantoonen en van hulp kunnen zijn voor het onwetende groote publiek.

Een grondig onderzoek der tanden toch is vrijwel het eenige middel om met zekerheid vast te kunnen stellen, met wat voor slang, al of niet vergiftig, men te doen heeft. En dan zijn deze tanden in vele gevallen gebroken, of brengen nog meer verwarring in de theorie der gifttanden. De *Dipsadinae* o.a. vertoonen gegroefde hoektanden, maar van een giftklier is niets te vinden, en ze zijn dan ook geheel onschadelijk.

Het beweren van „een vierkantige kop”, „afgestompte staart” enz., als teekenen dat een slang vergiftig is, is ook niet te vertrouwen.

Wie helpt ons aan duidelijke gegevens en kenmerken, opdat men vlug kan zeggen „dat is een vergiftige slang”, „die is ongevaarlijk”? ²⁾

Zelfs de op die punten meestal zoo betrouwbare inlander maakt dikwijls grove fouten.

Voor meerdere bijzonderheden en vooral kenmerken zullen we zeer dankbaar zijn.

A. C. T.—N.

¹⁾ Ook bij Batavia is de mooie plantengroei van meerdere poelen geheel vernietigd door deze pest. (Red.)

²⁾ Voor de N.I. giftslangen bestaat immers het fraaie plaatwerk van P. A. OUWENS, De voornaamste giftslangen van Ned. O. Indië. (Red.)